

Caracterizarea personajului Alta Centa din opera Act venetian scrisa de Camil Petrescu-a treia parte

Actul al III-lea aduce, pe langa desconsiderarea cinica de catre barbati a personajului feminin, dovada caracterului puternic al Altei. Facuse un gest (nesocotit) de loialitate, ce trebuie pedepsit. Ii cere, "halucinata", lui Pietro s-o ucida cu mana lui, "pentru ca vina mea nu poate fi spalata decat prin sange..." Ii explica inflexibilului cavaler ca nu l-a mintit niciodata, ca l-a iubit mereu numai pe el: "Esti cel mai puternic suflet pe care l-am intalnit si e in tine o perfectiune care ma umileste... si admiratia mea pentru acest suflet e ceea ce ma taraste dupa tine..." Constiinta actului sau o face, cum afirma Ion Vartic, o adevarata Gralla, de la care invatase onoarea si loialitatea pana la sacrificiu: "Eu am gresit si nu vreau decat sa platesc, dar vreau ca tu sa nu mai suferi atat. Nu traiesc decat fiindca am banuiala ca ti-as mai putea fi de vreun folos oarecare. Fara gandul acesta, m-as fi aruncat in mare ori m-as fi strapuns cu pumnalul din cea dintai clipa... Am si incercat... Am stiut ca va trebui sa mor si eu, chiar din clipa in care am ridicat pumnalul sa te lovesc... Nici nu puteam gandi alt sfarsit, si hotararea mea era luata atunci cand erai cu fata in jos; dar ai intors capul" [s.n.] Gestul asasin este o urmare a investitiei de incredere cu care o inconjurase primul barbat al Venetiei: "Trebuie sa platesc... M-am simtit prea bine astfel idealizata..."

Intrarea (nou)lui Cellino in scena inaspreste calvarul Altei. Desconsiderata total de barbati, mult timp Alta nu are drept la replica. In timpul duelului - simbol, leitmotiv, supratema in creatia camilpetresciana -, ea are o fata "neomenesc impietrita", de "durerea de a fi straina, tinuta departe". Niciunul dintre barbati nu vrea sa inteleaga adevarata drama a eroinei, care "a mers pana la capatul deznadejdii" si este acum "ca o statua a durerii". Explicatia gestului sau, in fapt de inalta loialitate, cade pe pamant sterp: "ALTA: (...) lata... acest om a crezut atunci ca l-am atras intr-o cursa..."

Aveam o raspundere... l-aruncasem si pumnalul in apa... Imi ardea mintea in clipele acelea, caci nimic nu ma inebunea mai mult decat banuiala unui asemenea sentiment josnic de prefacatorie si minciuna. / PIETRO: Fata de el? / ALTA: Fata de oricine [s.n.] pe lume". In esenta insa, ea este o adevarata Gralla: "Dar tu trebuie sa recunosti ca am lovit cu un pumnal... Un fapt de curaj... Voi sunteti lasi... ati putea sa ma ucideti dintr-o lovitura, si nu aveti curajul... Ma ucideti fibra cu fibra... E de preferat calaul, care reteaza dintr-o data capul, celui care, de mila, taie un ceas gatul condamnatului! (Iese dreapta, indurerata, ca si cand si-ar purta inima in mana)". In final, Alta, dupa ce il priveste plecand pe alesul si tiranul inimii ei, "se prabuseste moale pe podeaua de marmora".